

Predivni haos

KAMI GARSIJA
MARGARET STOL

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Kami Garcia & Margaret Stohl
BEAUTIFUL CHAOS

Copyright © 2011 by Kami Garcia, LLC, and Margaret
Stohl, Inc.

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za naše majke

*Suzan Raku,
koja odgaja male veverice i
hrani ih pipetom za kapi za oči.*

✿

*Merilin Ros Stol,
koja je znala da vozi traktor pre
nego što je naučila da vozi kola.*

One su prave getlinske breskvice.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Buka i mir, svetlost i tama –
bili su jednog uma delo, crte
istog lica, cvetovi jedne krošnje;
predznaci Apokalipse strašne,
večnosti žigovi i simboli,
prvog, poslednjeg, središnjeg i onog bez kraja.*

Vilijam Vordsvort, Preludij: Knjiga šesta

↔ PRE ↔

Šećer i so

Čudno je to kako je u Getlinu sve što je dobro povezano s Clošim. Ponekad ih je teško razlučiti. Ali, bilo kako bilo, što bi Ama rekla, na kraju uzimaš kašiku meda s kašikom žuči i šamare s milovanjem.

Ne znam da li je tako svuda. Ja znam samo Getlin i znam ovo: kad sam ponovo zauzeo svoje uobičajeno mesto u crkvi pored sestara, jedina novost koja se širila uz tacnu za priloge bila je da su u restoranu *Plava ptica* prestali da služe hamburger-supu, sezona pite od bresaka je prolazila, a *neki huligani* su ukrali ljuljašku od automobilske gume sa starog hrasta kod Generalovog travnjaka. Polovina skupa još se vukla niz tapacirane prolaze u, što bi moja mama rekla, cipelama iz Crvenog krsta. Uz tolika ružičasta kolena nabrekla iznad dokolenica, činilo se da čitavo more nogu sa strepnjom iščekuje. Bar ja jesam.

Ali sestre su i dalje kvrgavim čukljevima držale svoje molitvenike otvorene na pogrešnoj strani, stiskajući zgužvane maramice pegavim šakama. Ništa ih nije moglo sprečiti da glasno i kreštavo pevaju, pokušavajući da jedna drugu

nadglasaju. Osim tetke Pru. Ona bi na svaka tri tona od ukupno trista slučajno ubola pravu melodiju, ali to nikome nije smetalo. Ima stvari koje ne moraju, a možda i ne treba da se menjaju. Neke stvari, poput tetke Pru, i treba da budu falš.

Kao da se leto nikad nije ni dogodilo i kao da smo između ovih zidova bili bezbedni. Kao da ništa osim jakog, prošaranog sunčevog svetla koje je dopiralo kroz prozore sa vitražom ne može da prodre unutra. Ni Abraham Rejvenvud ni Hanting i njegov krvni čopor. Ni Linina majka Sarafina ni sam Đavo. Niko drugi ne može da se probije pored revnosne gostoljubivosti razvodnika koji dele programe. A čak i kad bi se probili, propovednik bi nastavio da propoveda, a hor bi nastavio da peva, jer bi samo apokalipsa sprečila žitelje Getlina da dođu u crkvu ili zabadaju nos u tuđa posla.

Ali, van ovih zidova, ovo leto je sve promenilo, kako u svetu činotvoraca tako i u svetu smrtnika, čak i ako žitelji Getlina to nisu znali. Lina se prisvojila i kao Svetla i kao Mračna i podelila sedamnaesti mesec. Sukob između demona i činotvoraca završen je smrću na obe strane, otvorivši u Poretku stvari pukotinu veličine Velikog kanjona. To što je Lina uradila u svetu činotvoraca bilo je kao da je smrskala deset zapovesti. Pitao sam se šta bi žitelji Getlina rekli na to, ako bi ikad saznali. Nadao sam se da neće.

Nekada sam se u ovom gradu osećao klaustrofobično i mrzeo ga. Sada mi je više delovao kao nešto očekivano, nešto što će mi jednog dana nedostajati. A taj dan se bližio. Ja sam to najbolje znao.

Med i žuč, šamari i milovanje. Voljena devojka mi se vratila i slomila svet. Eto šta se zapravo dogodilo ovog leta.

Gotovo je sa hamburger-supom, pitom od bresaka i lju-ljaškama od gume. Ali bili smo svedoci još nečega.

Početka smaka sveta.

↔ 7. 9. ↔

Linkubus

Stajao sam na vrhu belog vodotornja, leđima okrenut Suncu. Moja senka bez glave padala je preko toplog ofarbanog metala, gubeći se preko ivice u nebu. Preda mnom se sve do jezera, od Puta 9 do Getlina, pružao Samervil. Ovo je bilo naše, moje i Linino, srećno mesto. Jedno od njih. Ali ja nisam bio srećan. Imao sam osećaj da ću se isповраćati.

Oči su mi suzile, ali nisam znao zašto. Možda od svetla.
Hajde već jednom. Vreme je.

Stiskao sam i opuštao pesnice, zureći u sićušne kuće, automobile i ljude – čekajući da se to dogodi. Želudac mi se grči od straha, snažnog i punog krivice. Tada me poznate ruke udariše oko pojasa, izbiše mi vazduh i odvukoše me do metalnih merdevina. Udario sam vilicom o ogradu i zateturao se. Poleteo sam napred, pokušavajući da ga zbacim.

Ko si ti?

Ali, što sam jače zamahivao, to je on jače udarao. Sledeći udarac zabio mi je u stomak tako da sam se presamitio. Onda sam ih ugledao.

Njegove crne starke. Bile su toliko stare i ofucane kao da su moje.

Šta želiš?

Nisam sačekao odgovor. Krenuo sam na njegovu gušu, a on je krenuo na moju. Tada sam mu ugledao lice i shvatio istinu.

On je bio ja.

Gledali smo se u oči i hvatali za gušu, skotrljali se preko ivice vodotornja i pali.

Dok sam padao, u glavi mi je bila samo jedna misao.

Konačno.

Tresnuo sam glavom o pod, a nekoliko sekundi kasnije i telom, upetljan u čaršave. Pokušao sam da otvorim oči, ali još uvek su bile zamucene od sna. Čekao sam da panika popusti.

U svojim nekadašnjim snovima pokušavao sam da sprečim Linu da padne. Sada sam ja bio taj koji je padao. Šta to znači? Zašto sam, kad sam se probudio, imao osećaj da sam već pao?

„Itane Losone Vejte! Šta, za boga miloga, radiš tamo gore?“ Ama je umela tako da drekne da bi te dozvala ravno iz Hada, znao je da kaže moj tata.

Otvorio sam oči, ali video sam samo usamljenu čarapu, pauka kako se besciljno probija kroz prašinu i nekoliko poderanih knjiga pocebanih hrbata. *Kvaka 22. Enderova igra. Autsajderi.* Još nekoliko. Uzbudljiv prizor ispod mog kreveta.

„Ništa. Samo zatvaram prozor.“ Zurio sam u prozor, ali ga nisam zatvorio. Uvek sam spavao uz otvoren. Počeo sam da ga ostavljam otvoren kada je Mejkon umro – bar smo mislili da je umro – i sada je to bila navika koja mi je ulivala nekakvu sigurnost. Većina se oseća sigurnije uz zatvoren

prozor, ali ja sam znao da me zatvoreni prozor ne može zaštititi od onoga čega sam se plašio. Ne bi mogao da zadrži Mračne činovorce ili Krvne inkubuse.

Nisam bio siguran da li bi ih išta zaustavilo.

Ali, ako postoji neki način, Mejkon je, čini se, bio rešen da ga nađe. Nisam ga mnogo viđao otkako smo se vratili sa Velike barijere. Ionako je sve vreme provodio u tunelima ili radio na nekakvoj zaštitnoj čini da veže Rejvenvud. Od sedamnaestog meseca, kada je Poredak stvari – osetljiva ravnoteža koja reguliše svet činotvoraca – slomljen, Linina kuća postala je tvrđava samoće. Ovde u Vejtovom odmorištu, Ama je gradila sopstvenu tvrđavu samoće – ili tvrđavu sujeverja, kako je to Link zvao. Ama bi to nazvala „preduzimanje preventivnih mera“. Posula je sve prozorske daske solju i, pomoću tatinih rasklimatanih merdevina, naopako okačila staklene flaše po svim granama naše mirte. U Vejders Kriku, drveće s flašama bilo je uobičajeno poput čempresa. Sada bi me Linkova mama, kad god bih je video u u *Stanić&Zdipi*, pitala isto: „Uvati li nekog zloduha u onim starim flašama?“

Kamo sreće da uhvatimo tvog, želeo sam da kažem. Gospođa Linkoln nagurana u prljavu smeđu flašu koka-kole. Nisam bio siguran da bi ijedno drvo s flašama moglo to da izdrži.

U ovom trenutku želeo sam samo da udahnem malo svežeg vazduha. Vrelina me zapahnu dok sam se naslanjao na stari drveni ram svog kreveta. Bila je teška i zagušljiva, ćebe koje niste mogli da zbacite. Neumoljivo sunce Južne Karoline obično bi do septembra malo popustilo, ali ne i ove godine.

Protrljao sam čvorugu na čelu i odbauljao pod tuš. Odvrnuo sam hladnu vodu. Pustio sam je da teče minut, ali i dalje je bila topla.

Pet zaredom. Ispao sam iz kreveta pet noći zaredom, a plašio sam se da Ami ispričam o noćnim morama. Ko zna šta bi još okačila o našu staru mirtu? Nakon svega što se izdešavalo ovog leta, Ama se okomila na mene poput sokolice koja štiti svoje gnezdo. Svaki put kad bih kročio iz kuće, gotovo sam osećao kako me prati, poput moje sopstvene seni, kao duh kome nisam mogao da umaknem.

Nisam to mogao da podnesem. Morao sam da verujem u to da je noćna mora ponekad samo noćna mora.

Namirisao sam prženu slaninu i pojačao mlaz vode. Konačno je potekla hladna. Tek kad sam počeo da se brišem, primetio sam da se prozor sam zatvorio.

„Požuri, Uspavana Lepotice. Spreman sam da se bacim na knjige.“ Čuo sam Linka i pre nego što sam ga ugledao, ali gotovo da mu nisam prepoznao glas. Bio je dublji i zvučao je više muški, a manje kao glas tipa koji se specijalizovao za udaranje u bubnjeve i pisanje loših pesama.

„E, da, spreman si da se baciš na nešto, ali prilično sam siguran da to nisu knjige.“ Seo sam na stolicu do njega, za naš okrnjeni kuhinjski sto. Link se toliko raskrupnjao da je izgledalo kao da sedi u jednoj od onih majušnih plastičnih stolica iz osnovne škole. „Otkad ti krećeš na vreme u školu?“

Ama je otfrknula za šporetom, s jednom rukom na boku dok je drugom jednookom napašću, drvenom varjačom kojom je udeljivala pravdu, mešala kajganu.

„Jutro, Ama.“ Osećao sam da mi sledi bukunica po tome kako je izbacila jedan kuk. Poput nabijenog pištolja.

„Meni više liči na popodne. I bilo je krajnje vreme da se udostojiš da nam se pridružiš.“ Stajala je uz vreli šporet

po još vrelijem danu, a na njoj nije bilo ni kapi znoja. Neće neka tamo vrućina naterati Amu da i za pedalj odstupi od svojih navika. Podsetila me je na to pogledom koji mi je uputila dok mi je na tanjir od plavo-belog japanskog porcelana trpala brdo jaja. Po Aminom mišljenju, što bogatiji doručak, to bogatiji dan. Ako nastavi ovako, do diplomiranja ću se pretvoriti u ogromnu zemičku koja pliva u kadi punoj testa za palačinke. Tuće prženih jaja na mom tanjiru govorilo je da nema vrdanja. Zaista je bio prvi dan škole.

Ko bi rekao da ću jedva čekati da se vratim u gimnaziju „Džekson“. Prošle godine, osim Linka, moji takozvani prijatelji bili su grozni prema menu. Ali, da budem iskren, jedva sam čekao izgovor da izađem iz kuće.

„Sve da si pojeo, Itane Vejte.“ Na tanjir dolete prepečen hleb, odmah za njim slanina a povrh svega povelika gomila putera i griza. Ama je stavila podmetač za Linka, ali na njemu nije bilo tanjira. Čak ni čaše. Znala je da Link neće jesti njena jaja, niti bilo šta što je smešala u našoj kuhinji.

Ali čak ni Ama nije mogla da kaže šta je on sada u stanju da uradi. Niko to nije znao, a ponajmanje Link. Ako je Džon Brid bio nekakav hibrid činotvorca i inkubusa, Link je bio sledeća generacija. Koliko je Mejkon mogao da kaže, Link je među inkubusima bio isto što i daleki rođak s Juga, na koga svakih nekoliko godina naletite na nekom venčanju ili sahrani i oslovite ga pogrešnim imenom.

Link opušteno proteže ruke iza glave. Drvena stolica zaškripa pod njegovom težinom. „Oduži se ovo leto, Vejte. Spreman sam da se vratim u igru.“

Progutao sam punu kašiku griza umalo ga ne ispljunuvši. Imao je čudan, suv ukus. Ama u životu nije skuvala loš griz. Možda je zbog vrućine. „Što ne pitaš Ridli šta ona misli o tome pa mi javi.“

Trgao se i bilo je jasno da je to pitanje već pokretano. „Treća smo godina, i ja sam jedini Linkubus u Džeksonu. Sve što oku godi, a nikom ne škodi. Sve sama sila, ni trunke...“

„Šta? Imaš nešto što se rimuje sa sila? Ludila? Bunila?“ Nasmejao bih se, ali mučio sam se da progutam griz.

„Znaš ti šta hoću da kažem.“ I jesam. Kakva ironija. Njegova povremena devojka, Linina rođaka Ridli, bila je Sirena – mogla je da dobije bilo kog tipa, bilo gde, da radi šta joj se prohte, kad god joj se prohte. Dok joj Sarafina nije oduzela moći, pa je Ridli postala smrtnica samo nekoliko dana pre nego što je Link postao poluinkubus. Ubrzo posle onog ugriža, svi smo, tu pred svojim očima, videli početak preobražaja.

Linkova smešno masna špicasta kosa postala je smešno kul masna špicasta kosa. Nabacio je mišiće, nabijene bicepse poput mišića na naduvavanje za plivanje, koje ga je majka terala da nosi dugo nakon što je naučio da pliva. Ličio je više na tipa iz pravog rok benda nego na tipa koji sanja o tome.

„Ja se ne bih petljao s Ridli. Možda više nije Sirena, ali još uvek donosi nevolje.“ Strpao sam griz i jaja na prepečeni hleb, stavio na sredinu slaninu i sve to smotao.

Link me je gledao kao da će se ispovraćati. Sad kad je postao poluinkubus, hrana mu više nije toliko prijala. „Druže, ne petljam se ja s Ridli. Jesam glup, ali ne baš toliko.“

Nisam više bio siguran. Slegao sam ramenima i strpao pola sendviča u usta. I on je imao čudan ukus. Izgleda da sam stavio premalo slanine.

Pre nego što sam išta stigao da kažem, trgao sam se kad mi se neka ruka spustila na rame. Na trenutak sam opet bio na vrhu vodotornja iz svog sna, iščekujući napad. Ali bila je to samo Ama, spremna za uobičajeno predavanje prvog dana školske godine. Bar sam tako mislio. Trebalo je da primetim

crveni končić vezan oko njenog ručnog zgloba. Nova amajlija uvek je značila da se navlače oblaci.

„Ne znam šta vi momci mislite kad sedite tu kao da je dan poput svih drugih. Nije gotovo – ni mesec, ni ova vrelina ni ta petljancija s Abrahamom Rejvnevudom. Vas dvojica se ponašate kao da je sve svršeno, svetla su se popalila i vreme je da se ide iz bioskopa.“ Spustila je glas. „E pa, grešite kao da ste bosu ušetali u crkvu. Sve ima svoje posledice, a mi još ni pola nismo videli.“

Znao sam za posledice. Bile su svuda oko mene ma koliko se trudio da ih ne vidim.

„Gospoja?“, upita Link, zaboravivši da treba da ćuti kad se Ama smrača.

Zgrabila je Linkovu majicu, napravivši nove pukotine na nalepnici *Black Sabbath*. „Ne odvajaj se od mog dečaka. Znam da ti sad venama kola nevolja i silno mi je žao zbog toga. Ali ta bi nevolja mogla da vas, dve budale, spase toga da u još neku ne upadnete. Čuješ li ti mene, Vesli Džefersone Linkolne?“

Uplašen, Link klimnu glavom. „Da, gospoja.“

Pogledao sam u Amu sa svog kraja stola. Nije popustila stisak oko Linka i nije imala nameru da me uskoro pusti. „Ama, ne nerviraj se toliko. To je samo prvi dan škole. U poređenju s onim kroz šta smo prošli, ovo nije ništa. Nema u gimnaziji „Džekson“ seni, inkubusa ili demona.“

Link se nakašljao. „Pa, to i nije baš sasvim tačno.“ Pokušao je da se osmehne, ali Ama mu još jače uvrnu majicu, sve dok nije ustao iz stolice. „Joj!“

„Misliš da je to smešno?“ Link je imao dovoljno pameti da ovog puta oćuti. Ama se okrete ka meni. „Bila sam tu kad si ostavio prvi zub u onoj jabuci i točkove u Pajvud Derbiju. Sekla sam kutije od cipela za makete i stavljala glazuru na

stotine rođendanskih kapkejkova. Nisam ni reč rekla kad je tvoja sakupljena kišnica isparila, baš kao što sam i rekla da će se dogoditi.“

„Niste, gospoja.“ Istina. Ama je oduvek bila deo mog života. Bila je tu kada mi je pre skoro godinu i po umrla mama i kad se moj tata zbog toga izgubio.

Pustila mi je košulju iznenada kao što ju je i zgrabila, poravnala kecelju i spustila glas. Šta god da je izazvalo ovu iznenadnu oluju, prošlo je. Možda je bilo zbog vrućine. Uticala je na sve nas.

Ama je pogledala iza Linka i mene kroz prozor. „Bila sam ovde, Itane Vejte. I biću dok god si ti ovde. Sve dotle dok ti budem trebala. Ni minut kraće. Ni minut duže.“

Šta je to trebalo da znači? Ama nikad ranije nije tako razgovarala sa mnom – kao da će ikad doći vreme kada neću biti ovde ili kad mi ne bude trebala.

„Znam, Ama.“

„Pogledaj me u oči i reci mi da se ne plašiš koliko i ja, još više“, rekla je tiho, gotovo šapatom.

„Uspeli smo da se izvučemo u jednom komadu. To je najvažnije. Ostalo ćemo već smisliti.“

„Nije to baš tako jednostavno.“ Ama je još uvek šaputala kao da smo u prvom redu crkve. „Obrati pažnju. Da li je išta, bilo šta, bilo isto otkako smo se vratili u Getlin?“

Link se oglasi, počevši se po glavi. „Gospoja, ako brinete za Itana i Linu, obećavam vam da im se, dok sam tu ja, s mojom supersnagom i tako to, ništa neće dogoditi.“ Ponosno je pokazao mišiće na rukama.

Ama otfrknu. „Vesli Linkolne, zar ne znaš? To o čemu ja pričam ne bi mogao da sprečiš kao što ne bi mogao da sprečiš nebo da padne.“

Popio sam gutljaj čokoladnog mleka umalo ga ne ispljunuši po stolu. Bilo je preslatko i zasladilo mi jezik poput sirupa za kašalj. Kao i jaja, koja su imala više ukus pamuka a griz više ukus peska.

Danas je sve bilo pogrešno, sve i svi. „Ama, šta je s mlekom?“

Odmahnula je glavom. „Ne znam, Itane Vejte. Šta je s tvojim ustima?“

Kad bih bar znao.

Kad smo izašli i seli u Kršinu, okrenuo sam se da još jednom pogledam Vejtovo odmorište. Ne znam zašto. Stajala je na prozoru između zavesa i gledala kako se odvozim. I da nisam znao da je to nemoguće, da nisam znao Amu, zakleo bih se da je plakala.

↔ 7. 9. ↔

Smrtne devojke

Dok smo se vozili niz Ulicu Dav, teško je bilo poverovati da je naš grad ikada bio neke druge boje a ne smeđe. Trava je ličila na pregoreli tost pre nego što sastružete pocrnele delove. Jedino što se nije promenilo bila je Kršina. Link je, za promenu, vozio u granicama dozvoljene brzine, pa makar to radio ne bi li video šta je ostalo od bašta naših suseda.

„Čoveče, pogledaj azaleje gospođe Ašer. Sunce toliko prži da su pocrnele.“ Link je bio u pravu što se tiče vrućine. Po tvrđenju *Zemljoradničkog almanaha* i sestara, koje su bile Getlinov živi almanah, u Getlinu nije bilo ovoliko vruće još od 1942. Ali nije sunce ubilo azaleje gospođe Ašer.

„Nisu spaljene. Prekrivene su velikim skakavcima.“

Link se naže kroz prozor da bolje vidi. „Ne laži.“

Tri nedelje nakon što se Lina prisvojila i dve nedelje nakon što je grad udario najgori talas vrućine u poslednjih sedamdeset godina, usledila je najezda skakavaca. Veliki skakavci nisu bili kao obični zeleni skakavci, poput onih koje bi Ama s vremena na vreme našla u kuhinji. Ovi su bili crni s jarko-žutom prugom na leđima i kretali su se u rojevima. Bili su

poput zrikavaca i proždrali svaki pedalj zelenila u gradu, uključujući i Generalov travnjak. Statua generala Džubala A. Erlija stajala je u mrkom krugu sasušene trave, s iskukanim mačem i sama prekrivena crnom vojskom.

Link je malo ubrzao. „Baš gadno. Moja mama kaže da je to jedna od pošasti apokalipse. Čeka da se pojave žabe i da voda pocrveni.“

Bar jednom da nisam mogao da krivim gospođu Linkoln. U gradu podignutom koliko na religiji toliko i na sujeverju, teško je bilo ignorisati nečuvenu najezdu skakavaca koja se, poput crnog oblaka, obrušila na Getlin. Svaki dan ličio je na smak sveta. A nisam imao nameru da pokucam gospođi Linkoln na vrata i kažem joj da je to verovatno zato što je moja devojka čintvoriteljka raspolutila mesec i poremetila Poredak stvari. Jedva smo Linkovu mamu uspeli da ubedimo i u to da njegov novopečeni izgled nije delo steroida. Već je dvaput ovog meseca bio kod doktora Ašera.

Kad smo se zaustavili na parkingu, Lina je već bila tamo, a još nešto je bilo drugačije. Nije više vozila fastbek svog rođaka Larkina. Stajala je pored Mejkonovih pogrebnih kola u vintidž *U2* majici na kojoj je pisalo *Rat*, crnoj suknji i starim crnim starkama. Vrhovi njenih patika bili su obojeni svežim markerom. Čudno kako obična pogrebna kola i par patika mogu da te oraspolože.

Hiljadu misli mi prolete kroz glavu. Da, kad me pogleda, samo mi postojimo na svetu. Da, kad je pogledam, primetim svaki detalj na njoj dok sve ostalo iščezne. Da sam svoj samo onda kada smo zajedno.

To je nemoguće izraziti rečima, a čak i da sam mogao, nisam bio siguran da bih odabrao prave reči. Ali nisam morao da pokušavam jer Lina i ja nikada nismo morali da kažemo šta osećamo. Trebalo je samo da to pomislimo i kelting bi odradio ostalo.

Ćao.

Što si se toliko zadržao?

Izvukao sam se sa suvozačkog mesta a majica mi je na leđima već bila mokra od znoja. Link je izgleda bio imun na vrućinu, još jedna prednost toga kad si inkubus. Uvukao sam se u Linin zagrljaj i udahnuo je.

Limun i ruzmarin. Miris koji sam sledio kroz hodnike „Džeksona“ pre nego što sam je prvi put ugledao. Miris koji nikada nije izbledeo, čak ni kada je otišla u tamu napustivši me.

Pažljivo sam se nagao da je poljubim a da ne očešem nijedan drugi deo njenog tela. U poslednje vreme, što smo se više dodirivali, sve sam teže disao. Fizičko dejstvo njenog dodira postalo je još jače i, mada sam pokušao to da sakrijem, ona je znala.

Osetio sam trzaj čim su nam se usne dotakle. Poljubac joj je bio tako savršeno sladak a dodir njene kože tako moćan da bi mi se uvek zavrtelo u glavi. Ali sad je tu bilo još nešto – osećaj da udiše moj dah svaki put kad bi nam se usne spojile, povlačeći nevidljivu nit koju nisam mogao da kontrolišem. Lina izvi vrat i odmače se pre nego što sam stigao da se pomerim.

Kasnije.

Uzdahnuo sam a ona mi je poslala poljubac.

Ali, Lina, prošlo je...

Čitavih devet sati?

Aha.

Osmehnuo sam joj se, a ona odmahnu glavom.

Ne želim da prvi dan škole provedeš u školskoj ambulanti.

Lina je više brinula za mene nego ja sam. Ako mi se nešto dogodi – što je bilo prilično verovatno jer mi je bilo sve teže da je ljubim, a još teže da joj se ne približavam – nije me bilo briga. Bilo mi je nezamislivo da je ne dotaknem. Stvari su se menjale. Taj osećaj – bol koji i nije bio bol – bio je prisutan čak i kada nismo bili zajedno. Trebalo bi da postoji naziv za to, taj savršeni bol koji sam osećao u prazninama koje je ona obično ispunjavala.

Postoje li reči kojima bi se to opisalo? Bol u srcu, možda? Da li su tako smislili taj izraz? Samo što sam ja to osećao u utrobi, u glavi, celom telu. Kad bih pogledao kroz prozore i zurio u zidove, video bih Linu.

Pokušao sam da se usredsredim na nešto što ne boli. „Sviđaju mi se tvoja nova kolica.“

„Misliš stara? Ridli je dobila nervni napad zbog vožnje u pogrebnim kolima.“

„Gde je Rid?“ Link je već pogledom pretraživao parking.

Lina pokaza na pogrebna kola iza sebe. „Unutra, presvlači se.“

„Ne može da se presvuče kod kuće, kao svaka normalna osoba?“, upitao sam.

„Čula sam te, Kratka Slamko“, doviknula je Ridli iz kola. „Ja nisam“ – kroz prozor sa vozačeve strane dolete smotuljak zgužvane odeće, završivši na gomili na usijanom asfaltu – „normalna osoba.“ Rekla je to kao da je biti normalan nekakva bolest. „I neću da nosim ovo masovno proizvedeno sranje iz tržnog centra.“ Kožno sedište je škripalo dok se Ridli vrpoljila, a na momente se ukazivala plavo-ružičasta kosa. Kroz prozor izlete par srebrnih cipela. „Izgledam kao da sam sišla s Diznijevog kanala.“

Sagnuo sam se i podigao provokativni komad odeće. Kratka šarena haljina iz nekog lanca prodavnica u tržnom centru

u Samervilu. Varijanta iste haljine koju su nosile Savana Snou, Emili Ašer, Idn Vesterli i Šarlot Čejs – kraljice tima navijačica – pa samim tim i pola devojaka u gimnaziji „Džekson“.

Lina prevrnu očima. „Baka je odlučila da Ridli, pošto će sad ići u školu za smrtnike, treba prikladnije da se oblači.“ Snizivši glas, dodala je: „Znaš, kao smrtnica.“

„Čula sam te!“ Kroz prozor dolete bela majica bez rukava. „To što sam odvratna smrtnica ne znači da moram tako i da se oblačim.“ Lina baci pogled preko ramena i odmače se od kola. Ridli je izašla iz pogrebnih kola i namestila svoju odeću – drečavoružičastu majicu i crni komadić materijala koji je trebalo da predstavlja suknju. Majica je cela bila rasečena i na nekoliko mesta spojena pribadačama, padajući s jedne strane tako da je otkrivala Ridlino rame.

„Mače, ne znam da li ćeš ikada izgledati kao smrtnica.“ Link s nelagodom cimnu majicu koja je izgledala kao da se skupila pri pranju.

„Hvala ti bože. I ne zovi me mače“, reče Ridli i dohvati haljinu sa dva prsta. „Trebalo bi ovo da poklonim nekoj dobrotvornoj organizaciji. Možda bi mogli da je prodaju kao kostim za Noć veštica.“

Lina je zurila u šnalu na kaišu koji je Ridli nisko nosila oko struka. „Kad smo kod dobrotvornih organizacija, šta je to?“

„Šta? Ova starudija?“ Bila je to glomazna šnala na ofucanom crnom kožnom kaišu, s nekakvim insektom uhvaćenim u kamenu ili plastici ili nečem sličnom. Mislim da je bila škorpija. Bilo je jezivo i uvrnuto i baš u Ridlinom stilu. „Samo pokušavam da se uklopim.“ Ridli se osmehnu, glasno žvaćući žvaku. „Znaš već. Sve kul ribe ih nose.“ Bez svojih čuvenih lizalica, bila je nadrždana kao i moj tata kad ga Ama natera da pređe na kafu bez kofeina.

Lina je rešila da pređe preko toga. „Moraćeš ponovo da se presvučeš pre nego što krenemo kući ili će te baka provaliti.“ Ignorišući je, Ridli baci zgužvanu haljinu na vreli asfalt i zgazi ga supervisokim sandalama.

Lina uz uzdah ispruži ruku. Haljina polete ka njenim prstima ali, pre nego što je stigla do njih, buknu. Lina povuče šaku nazad i haljina, već nagorelih rubova, pade na zemlju.

„Boga ti poljubim!“ Link je gazio po tkanini dok od nje nije ostala samo tinjajuća crna gomila. Lina porumene.

Ridli se nije dala zbuniti. „Svaka čast, rodo. Ni sama to ne bih bolje uradila.“

Lina je gledala kako poslednji pramenovi crnog dima iščezavaju. „Nisam htela...“

„Znam“, odgovorila je Ridli kao da se dosađuje.

Otkako se prisvojila, Linine moći su poludele, što je bilo opasno s obzirom na to da je bila i Svetla i Mračna. Njene moći su uvek bile nepredvidljive, ali sada je svašta mogla da izazove, počev od pljusкова i uragana, pa sve do šumskih požara.

Lina iznervirano uzdahnu. „Do kraja dana ću ti nabaviti novu, Rid.“

Ridli prevrnu oči kopajući po torbici. „Nemoj mi činiti usluge.“ Izvadila je svoje naočari za sunce.

„Dobra ideja“, rekao je Link i spustio svoje izgrebane crne naočari za sunce koje su bile kul otprilike desetak minuta kad smo bili šesti razred. „Pali, šećeru.“

Okrenuli su se ka stepenicama i ja ugrabih priliku. Uhvatio sam Linu za ruku i privukao je. Sklonila mi je uvek malčice predugu smeđu kosu s očiju i pogledala me ispod gustih crnih trepavica. U mene se zagledaše jedno savršeno zlatno i jedno tamnozeleno oko. Posle one noći kada je Sarafina prizvala sedamnaesti mesec pre vremena, oči joj više nikada nisu bile kao pre. Gledala me je zlatnim okom Mračnog činovca i

zelenim okom Svetlog – što je stalni podsetnik na trenutak kada je shvatila da poseduje moći i jednih i drugih. Ali njene oči bile su podsetnik i na to da je svojim izborom promenila sve, kako za svet činovoraca tako i za svet smrtnika. I za nas.

Itane, nemoj...

Psst. Previše brineš.

Zagrlio sam je, a od njenog dodira vene mi preplavi vrelinu. Dok sam se mučio da se izborim s plitkim disanjem, osetio sam njenu vrelinu u venama. Dok smo se ljubili, nežno me je ugrizla za donju usnu i kroz nekoliko sekundi zavrtele mi se u glavi i nisam znao gde se nalazim. Kao da nismo stajali nasred parkinga. Kroz glavu su mi proletali prizori i mora da mi se priviđalo jer sad smo se ljubili u vodi, u jezeru Moultri – na mojoj klupi na času engleskog – na stolovima u trpezariji – iza tribina – u bašti Grinbrajera.

Onda preko mene prelete neka senka i osetio sam nešto što nije bilo rezultat njenog poljupca. Imao sam isti osećaj i ranije, na vrhu vodotornja, u mom snu. Preplavila me je nekakva zagušujuća vrtoglavica, a Lina i ja više nismo bili u bašti. Okruženi zemljom, ljubili smo se u otvorenom grobu.

Samo što se nisam onesvestio.

Kolena mi zaklecaše a onda neki glas preseče vazduh i naš poljubac, a Lina se odmače od mene.

„Hej, vi tamo. Šta ima?“ Savana Snou.

Srušio sam se na pogrebna kola i skliznuo na zemlju. Osetio sam kako me neko podiže tako da sam nogama jedva doticao asfalt.

„Šta je Itanu?“ otezala je Savana. Otvorio sam oči.

„Valjda od vrućine.“ Link se iscerio i spustio me. Lina je bila preneražena, ali Ridli je izgledala još gore. Jer Link se smešio kao da mu je neko upravo ponudio ugovor za album. I to Savana Snou – vođa navijačica, treći stepen opekotina,

zanosna – i sveti gral među nedostižnim devojkama gimnazije „Stonvol Džekson“.

Savana je stajala i toliko snažno stiskala knjige uz grudi da su joj zglobovi na prstima pobeledi. Nosila je haljinu gotovo identičnu onoj koju je Ridli nekoliko trenutaka ranije bacila na asfalt. Za njom je išla pomalo zbunjena Emili Ašer, obučena u sopstvenu verziju Savanine odeće. Savana je prišla Linku tako da su između njih stajale samo njene knjige. „Htela sam zapravo da pitam, kako si ti?“

Link je nervozno provukao prste kroz kosu i uzmakao korak. „Dobro sam. Šta ima?“

Savana zabaci plavi konjski rep, zavodljivo se ugizavši za donju usnu na kojoj se ružičasti sjaj za usne topio na suncu. „Ništa naročito. Samo sam se pitala da li posle škole ideš u *Led-ni kraj*. Možda bi mogao da me povežeš.“

Emili nije bila ništa manje iznenađena od mene. Savana bi pre napustila mesto među navijačicama nego pristala da se vozi u Linkovoj zardaljoj krtiji. Pošto je vozikanje sa Savanom bila jedna od dužnosti njenog potčrka, Emili se oglasila: „Savana, imamo prevoz. Erl nas vozi, sećaš se?“

„Ti se vozi s Erlom. Mislim da ću se radije povesti s Linkom.“ Savana je i dalje zurila u Linka kao da je rok zvezda.

Lina me pogleda odmahnuvši glavom.

Rekla sam ti. To je uticaj Džona Brida. Nije loše za jednu četvrtinu inkubusa. Smrtna devojka ne može a da to ne oseti.

Blago rečeno.

Samo smrtne devojke, Lina?

Pravila se da ne zna o čemu pričam.

Ne sve smrtne devojke. Pogledaj...

Bila je u pravu. Link izgleda nije imao isti uticaj na Emili. Što se Savana više oblizivala, to se činilo da je Emili sve više muka.

Ridli je zgrabila Linka za mišicu otrgavši ga od Savane. „Zauzet je ovog popodneva, dušice. Što ne poslušáš drugaricu?“ Oči joj više nisu bile žute, ali Ridli nije delovala ništa manje preteće nego nekada kada je bila Mračna činoviteljka.

Savana nije mislila tako, ili je nije bilo briga. „Oh, izvini. Vas dvoje ste zajedno?“ Na trenutak je zastala kao da se zamislila. „Ne. Tako je, niste.“

Svi koji su navraćali u *Led-ni kraj* znali su da su Link i Ridli, koji čas jesu čas nisu bili zajedno, trenutno raskinuli. Savana je uhvatila Linka pod drugu ruku. Izazov. „Pretpostavljam da to znači da Link može sam da odlučuje.“

Link se oslobodio obe i obgrlio ih. „Dame, dame. Nema potrebe da se svađate. Ima ovoga za sve.“ Isprsi se iako su mu grudi već bile dovoljno široke. Obično bih se nasmejao na pomisao da se dve devojke prepiru oko Linka, samo što to nisu bile bilo koje dve devojke. Bile su to Savana Snou i Ridli Djukejn. Natprirodne ili ne, bile su to dve najmoćnije Sirene s kojima je čovečanstvo imalo sreću – ili nesreću – da se sretne, zavisno od toga kako su koristile svoje veštine ubediivanja.

„Hajdemo, Savana. Zakasnićemo na čas“, rekla je Emili zgađeno. Pitao sam se zašto Linkov inkubus-magnetizam ne deluje na nju.

Savana mu se još više pripila uz ruku. „Trebalo bi da nađeš tipa koji je više“ – pogledala je Ridli i njenu majicu koju su pridržavale pribadače – „kao ti.“

Ridli smače Linkovu ruku s ramena. „A ti pazi kome se tako obračaš, barbiko.“ Sreća Savanina da Ridli više nije imala moći.

Ovo postaje gadno, Lina.

Ne brini. Neću dozvoliti da Ridli prvog dana izbace. Neću da direktoru Harperu pružim to zadovoljstvo.

„Hajdemo, Ridli.“ Lina je prišla i stala do svoje rođake. „Nije vredna toga. Veruj mi.“

Savana se spremala da uzvрати, a onda ju je nešto omelo. Nabrala je nos. „Tvoje oči... različite su boje. Šta nije u redu s tobom?“

Emili je prišla da bolje vidi. Bilo je samo pitanje vremena kad će neko primetiti Linine oči. Nisu vam mogle promaći. Ali nadao sam se da ćemo proći parking pre nego što krene prvi talas glasila. „Savana, zašto ne...“

Lina me je prekinula pre nego što sam stigao da završim: „I ja bih tebe isto pitala, ali svi znamo odgovor.“

Ridli je prekrstila ruke. „Da ti pomognem. Počinje sa K i rimuje se s kučka.“

Lina je okrenula leđa Savani i Emili uputivši se ka slomljenim betonskim stepenicama „Džeksona“. Zgrabio sam je za ruku a uz mišicu mi prođe energija. Očekivao sam da će Lina biti uzrujana posle sukoba sa Savanom, ali bila je mirna. Nešto se promenilo, i to ne samo njene oči. Pretpostavljam da vam, kad se suočite sa Mračnom činoviteljkom koja vam je slučajno i majka i sto pedeset godina starim Krvnim inkubusom koji pokušava da vas ubije, nekoliko navijačica i ne deluje tako strašno.

Jesi li dobro?

Lina mi stisnu ruku.

Dobro sam.

Čuo sam kako Ridline cipele udaraju po betonu iza nas. Link je trčkarao pored mene. „Čoveče, ako je ovo ono što me čeka, ova godina ima da rastura.“

Pokušao sam da ubedim sebe da je u pravu kad smo presekli preko mrke trave dok su nam pod nogama krckali mrtvi skakavci.

↔ 7. 9. ↔

Odugovlačenje

I ma nečeg u tome kad uđete u školu držeći se za ruke sa osobom koju zaista volite. Čudno je, ali ne na loš način. Na onaj najbolji način. Pitao sam se zašto se parovi drže zajedno, spleteni kao hladni špageti. Bilo je toliko načina da se zapletete jedno s drugim. Ruke obavijene oko vrata, prsti ukršteni u džepovima. Nismo mogli ni da idemo jedno pored drugog a da nam se ramena nekako ne sudare, kao da naša tela sama od sebe gravitiraju jedno ka drugom. Kad je svaki i najmanji takav dodir praćen udarom električne energije, pretpostavljam da to primećujete više nego drugi.

Iako je do sada već trebalo da se naviknem, još uvek mi je bilo čudno da idem hodnicima dok svi zure u Linu. Uvek će biti najlepša devojka u školi, ma koje boje da su joj oči, i svi su to znali. Devojka ima neku moć, bila ona natprirodna ili ne. Tip ne može a da je ne odmeri, ma šta da je uradila i ma koliko bila otkaćena.

Baš kao što su je tipovi sada odmeravali.

Smiri se, ljubavniče.

Lina me munu ramenom.

Zaboravio sam kako je to ići ovako. Posle Lininog šesnaestog rođendana, iz dana u dan sve sam je više gubio. Do kraja školske godine toliko se bila udaljila da sam je jedva nalazio po hodnicima. To je bilo pre samo nekoliko meseci. Ali sad kad smo ponovo bili ovde, setio sam se.

Ne sviđa mi se kako te gledaju.

Kako?

Stao sam i dotakao Linin obraz, ispod mladeža u obliku polumeseca na jagodičnoj kosti. Oboje nas prože nekakav drhtaj, i ja se nagoh da potražim njena usta.

Ovako.

Odmakla se osmehujući se i odvukla me niz hodnik.

Kapiram. Ali mislim da skroz grešiš. Pogledaj.

Emori Votkins i ostali momci iz košarkaškog tima gledali su nas dok smo prolazili pored njegovog ormarića. Klimnuo mi je glavom.

Žao mi je što to moram da ti kažem, Itane, ali oni ne gledaju mene.

Čuo sam Linka kako kaže: „Hej, devojke. Je l' po podne pucamo na koš ili ne?“ Pozdravio se udaranjem pesnicama s Emorijem i nastavio dalje. Ali nisu gledali ni u njega.

Ridli je išla korak iza nas prelazeći dugačkim ružičastim noktima preko vrata ormarića. Kada je stigla do Emorijevog, pustila je da se vrata zatvore pod njenim prstima.

„Hej, *devojke*“, rekla je Ridli otežući, još uvek zvučeći kao Sirena.

Emori zamuca a Ridli mu, dok je prolazila, pređe prstom preko grudi. Nosila je suknju toliko kratku da bi je trebalo zabraniti zakonom.

„Ko ti je ova drugarica?“ Emori se obraćao Linku ne skidajući pogled sa Ridli. Video ju je ranije – u *Stanić&Zdipi*

kada sam je prvi put sreo, i na zimskoj igranci, kada je rasturila salu za fizičko – ali hteo je da se lično upoznaju.

„Ko pita?“ Rid je napravila balon i pustila ga da pukne.

Link je pogleda postrance i dohvati je za ruku. „Niko.“

Hodnik se razmicao pred njima dok su bivša Sirena i četvrt-inkubus osvajali gimnaziju „Džekson“. Pitao sam se šta bi Ama rekla na to.

Isusa ti. Nek nam je bog svima u pomoći.

„Zezaš me? Treba da držim svoje stvari u ovom prljavom limenom kovčegu?“ Ridli je zurila u ormarić kao da očekuje da nešto iskoči iz njega.

„Rid, već si bila u školi i imala si ormarić“, reče Lina strpljivo.

Ridli zabaci ružičasto-plavu kosu. „Mora da sam to potisnula. Posttraumatski stres.“

Lina joj je dodala bravu sa šifrom. „Ne moraš da ga koristiš. Ali možeš unutra da staviš knjige da ih ne nosaš po ceo dan.“

„Knjige?“ Ridli je delovala zgađeno. „Da ih nosim?“

Lina uzdahnu. „Dobićeš ih danas na časovima. I, da, moraš da ih nosiš. Trebalo bi da znaš kako ovo funkcioniše.“

Ridli je namestila majicu da još malo pokaže ramena. „Poslednji put kad sam bila u školi, bila sam Sirena. Zapravo, nisam bila ni na jednom času, a svakako nisam ništa nosila.“

Link joj položi ruku na rame. „Hajde. Imamo zajedno razredni čas. Pokazaću ti kako se to radi, onako linkovski.“

„Je l’?“ upita Ridli sumnjičavo. „A po čemu je to bolje?“

„Pa, za početak, nema nikakvih knjiga...“ Link je izgleda bio presrećan što je prati na čas. Hteo je da je drži na oku.

„Ridli, sačekaj! Treba ti ovo.“ Lina je mahnula fasciklom.

Ridli je uhvatila Linka pod ruku, ignorišući je. „Opusti se, rodo. Upotrebiću frajerovu.“

Zalupio sam ormarić. „Tvoja baka je optimista.“

„Misliš?“

Zajedno sa svima ostalima, posmatrao sam Ridli i Linka kako se udaljavaju niz hodnik. „Dajem ovom malom eksperimentu maksimalno tri dana.“

„Tri dana? Ti si optimista“, rekla je Lina uzdahnuvši, pa krenusmo uz stepenice na engleski.

Klima-uređaji su radili punom parom, a hodnicima je pate tično odjekivao mehanički šum. Ali zastareli rashladni sistem nije imao nikakvih izgleda protiv ovog toplotnog talasa. Gore u zgradi administracije bilo je još toplije nego napolju na parkingu.

Dok smo išli na čas engleskog, zastao sam na trenutak pod fluorescentnim svetlom, onim koje je pregorelo kada smo se Lina i ja sudarili na putu do ove učionice, onda kada sam je prvi put video. Zurio sam u kartonske kvadrate na plafonu.

Znaš, ako se dobro zagledaš, još uvek se vidi nagoretina oko novih sijalica.

Baš romantično. Mesto na kome se odigrala naša prva katastrofa. Lina isprati moj pogled do plafona. Mislim da je vidim.

Zadržao sam pogled na kvadratima prošaranim rupicama. Koliko puta sam sedeo na času i zurio u te rupice, trudeći se da ostanem budan ili brojeći ih da mi prođe vreme? Brojeći minute do kraja časa, časove do kraja dana – dane u nedelje, nedelje u mesece, dok ne pobegnem iz Getlina?

Lina je prošla pored gospođe Inliš, koja je sedela za stolom zatrpama papirima za prvi dan škole, i skliznula na svoje staro mesto sa zloglasne strane zdravog oka.